

Pirmas skyrius

Po vakarienės mažasis Leonas sėdi ant grindų savo kambaryje ir garsiai kalba. Jis atmintinai mokosi *kalėdinių eilėraščių*. Po dviejų savaitių turės deklamuoti jį darželyje per Kalėdų šventę. Kaipgi jam susikaupti? Iki Kalėdų dar taip toli, galvoja berniukas.

Kaip ir visi vaikai, Leonas nekantrauja gauti **dovanų**.

Bet gerai, kad iki šventės dar daug laiko mokytis. Jei tik netrukdytų jo vyresnioji sesutė...

*Iš laukų, iš miškų aš ateinu.
Jums turiu pasakyti...*

– Kaip lyja! – pertraukdama šaukia Lilė iš savo kambario. Jos galva amžinai pilna **kvailysčių**. Tačiau Leonas dabar nenusiteikęs juokauti. Jis mėgina mokytis toliau:

Ir ant eglių viršūnių...

– Pamatau prakaituojantį šunį! – erzina Lilė.

– Bet čia jokių šunų nėra, – širsta Leonas.

– Tada gal yra kiškių arba šiaurinių elnių. Auksinių elnių. Tikrai. Šitie ten ir tupi. – Lilė spokso pro Leono kambario duris ir vaiposi.

– Ant eglių viršūnių? – klausia Leonas.

– Taigi!

– Aš tuo netikiu. Taip iš viso negali būti. – Tačiau Leonas nėra tuo visiškai tikras.

– Gerai, **brangusis broliuk**, tu teisybės, – juokdamasi sako Lilė, – tiesiog norėjau, kad tu susikirstum. Mokykloje visada taip darome.

– Kad aš susikirsčiau?

– Na taip, deklamuodamas eilėrašį.

– Ką? – klausia Leonas ir žiūri į Lilę išsprogines akis. Viskas, kas susiję su mokykla, jį nepaprastai domina. Berniukas mielai lankytų mokyklą, tačiau dar turi šiek tiek paūgėti.

– Tai ką jūs visada darote **mokykloje?** – toliau kamantinėja Leonas.

– Na, pakeičiame eilėraščius. Iškraipome juos, prikaišiojame visokių niekų. Mūsų mokytoja taip pat kartais padeda. Tai ją irgi labai pralinksmina.

– Ir kas tada eilėraščiams nutinka?

– Kaskart prisideda kas nors naujo. Svarbiausia, kad išeitų linksma **nesąmonė**, – paaiškina Lilė.

– Tai pasakyk ką nors tokio, – Leonas ragina seserį.

– Tai ne taip lengva. Smagiausia būna tada, kai visa klasė kuria kartu. Pasirenkame visiems žinomą eilėrašį ir...

– Jį pakeičiate!

– Taip, – sako Lilė, – pavyzdžiui, eilėrašį apie *adventą...*

– Šitą aš irgi moku! – šaukia Leonas, kupinas susižavėjimo, ir tuojau pat pradeda deklamuoti:

*Adventas, adventas, ugnelė liepsnoja.
Viena, dvi, trys, keturios dega žvaigždėlės.
Prie durų stovi Šventasis Kūdikėlis.*

– Taip, o žinai, ką mes iš šito padarėme mokykloje? – klausia Lilė.

– Tai ir man įdomu.

Lilė ir Leonas nepastebi, kaip į kambarį įeina mama.

